

אזהרות נחוצות
בענין הפרצות
הגדולות בעניני
טבילה לנשים
שהיא יסוד
קדושת ישראל
וטהרתן רה"ל

**בו יבואר כי על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן: על שאינן זהירות
בנדה, בחלה ובהדלקת הנר" - מי שעובר על איסור עריות, הוא עובר גם על
איסור נדה, ושניהם חייבים כרת - מצות לא תעשה שלא לבוא על אחות אשתו
בחיי אשתו - מצות לא תעשה שלא לבוא על הנדה**

מצות לא תעשה שלא לבוא על הנדה. שנאמר (ויקרא יח, ט): "ואל אשה בנדת
טומאתה לא תקרב". והעובר על זה ובא על אשה נדה, אפילו אחר שכלו ימי
הנדה, כל זמן שלא טבלה במקוה כשרה כדין, של ארבעים סאה, שניהם חייבים
כרת, והולד הנולד הוא פגום. (ופירשו האחרונים: שהוא פגום ומקולקל, וראוי
להרחיק ממנו). ואסור לבוא על אשתו סמוך לוסתה. וכמה נקרא סמוך לוסתה?
אם היה דרכה לראות ביום, אסור מתחלת היום; ואם היה דרכה לראות בלילה,
אסור מתחלת הלילה. ויולדת, טמאה לבעלה כנדה, ואפילו לא ראתה דם בשעת
לידה, טמאה; בין ילדה חי, בין ילדה נפל. ובמדינותינו, לאחר שבעה ימים לזכר
וארבעה עשר לנקבה, אם טהרה מדם, תוכל לעשות בדיקת "הפסק טהרה"
ותתחיל לספור שבעה נקיים, ותטבול אחר כך, ומותרת לבעלה. ואם תראה דם
לאחר טבילתה, אסורה לבעלה ככל הנשים (שאיין לה ימי טוהר הכתוב בתורה). והבא על
היולדת כל זמן שלא טבלה, הרי הוא כבא על הנדה.

והנה, בענין עצם חיוב הטבילה לנדה, לא הוצרכנו לדבר, כי מי מבני עמנו לא ידע
את גודל חיובה על פי התורה, כי הלא נדה היא כל זמן שלא טבלה; ואפילו נמשך
כמה שנים מעת ראייתה, וכבר נעשתה זקנה שפסקה מלראות, מכל מקום עדיין
טמאה היא מן התורה, מעת שראתה ועדיין לא נטהרה. ואיסור נדה מפורסם בכל
ישראל, אפילו לקטן שבקטנים שיש לו מעט ידיעה בחומש, כי הלא מקרא מלא
הוא (ויקרא יח, ט): "ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב לגלות ערותה", וכתוב בסוף
הפרשה (שם, שם, כט): "כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו הנפשות
העושת מקרב עמם", והיינו, שגם האשה נכרתה עבור זה. ונשנה הדבר הזה
בפרשה כמה פעמים שהוא תועבה, ומטמא הנפש, ונפשו נכרת מארץ החיים
לגמרי. ואפילו אם יכפוהו עכו"ם לזה, צריך למסור נפשו ולא יעבור על זה - שהוא
שקול כמו עבודה זרה. והנה, מחמת גודל פרסומו בין האומה, היה דבר זה לפלא
ולתמהון אם היינו מעתיקים לפני הקורא גודל איסורה; וכמו שאין צריך להזהיר
לכל אחד שלא יחתוך את ראשו. אכן, עתה, בעונותינו הרבים, החלו אנשים קלי
דעת ובורים, לפרוץ פרצה בענין הטבילה לגמרי, שנשותיהן אינן טובלות כלל
לנדותן, וחושבות שזה רק מנהג של יהדות בעלמא.

(ספר המצות הקצר - חלק מצוות לא עשה, קלב)

מי שעובר על איסור עריות, הוא גם על איסור נדה, ושניהם חייבים כרת

על כן אנו צריכים להאריך קצת בגודל העון הזה, כדי להזהיר להעם מהחטא הנורא הזה. ראשון לכל צריך האדם לדעת, שכל העונשים הנאמרים בתורתנו הקדושה ובחכמינו זכרונם לברכה על מי שעובר על איסור עריות, הוא גם על איסור נדה, ושניהם חייבים כרת עבור זה. והעובר על זה בזדון לבו, הוא רשע גמור, ופסול לעדות ולשבועה, ונקרא "פושע ישראל בגופו" עבור זה. ודינו נפסק (ראש השנה יז ע"א) - דמי שיש לו רוב עונות, ובתוך העונות נמצא גם עון זה, נדון בגיהנם שנים עשר חדש, ואחר כך גופו כלה ונשמתו נשרפת, והרוח מפזרת לאפרו תחת כפות רגלי הצדיקים. ומי יוכל לשער גודל היסורים והצרות שיסבלו שניהם בגיהנם, אפילו על פעם אחת שעוברין על איסור זה, וכל שכן אם הפקר, חס ושלום, בעיניהם עון זה החמור, לעבור עליו כמה פעמים.

על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן: על שאינן זהירות בנדה, בחלה, ובהדלקת הנר

וגם הרבה פעמים גורם העון הזה שתמות בעת שתשב על המשבר, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת לא ע"ב): "על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן: על שאינן זהירות בנדה, בחלה ובהדלקת הנר". גם העון הזה גורם כמה פעמים שימותו בניהם. ואפילו הוא רואה שבניו קיימים, לא יחשוב רב ותקיף מכל מסאבין דעלמא". [תרגום: הזרע שהוא מוליד בו בזמן, נמשך עליהם רוח טומאה, וכל ימיהם יהיו בטומאה. כי הבנין והיסוד שלהם הינו בטומאה גדולה וקשה מכל טומאות שבעולם]. (ועיין שם מה שהאריך בזה). ועל כן, כל איש אשר בשם ישראל יכונה, יחוס על עצמו ועל כל דורותיו הבאים אחריו, שלא יכלו בעונותיו, ויתחזק על יצרו שלא לעבור על איסור המר הזה, ויהיה לו טוב בזה ובבא. ולפי זה, צריך ליזהר מאד שלא לדור עם אשתו בעיר שאין שם מקוה כשרה. ואפלו מי שתלוי בו טפלי, ועיקר פרנסתו, לפי מראית עיניו, הוא תלוי רק במקום הזה, לא יחליף עולם עומד לעד לעולם, בעולם עובר, כי בודאי כשידור בקביעות עם אשתו במקום הזה, בהמשך הימים יבוא לידי מכשול ואיסור כרת, רחמנא ליצלן. וישים בטחונו בה', שלא יעזבהו גם שם.

(ספר המצות הקצר - חלק מצוות לא עשה)

מצות לא תעשה שלא לבוא על אחות אשתו בחיי אשתו

מצות לא תעשה שלא לבוא על אחות אשתו בחיי אשתו. שנאמר (ויקרא יח, יח), "ואשה אל אחותה לא תקח לצרור לגלות ערותה עליה בחייה". ומשעה שקדש אשה, נאסר באחותה, בין מן האב בין מן האם, ואפילו מזנות. ואם בא על אחותה בחיי אשתו, אפילו אם גירש אשתו, חייבים כרת; ובשוגג, חטאת. ונוהג בכל מקום ובכל זמן.

(ספר המצות הקצר - חלק מצוות לא עשה, קלא)